

Sygn. akt XP 1064/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, 13 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieście Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu w składzie:

Przewodniczący SSR Alicja Rudnicka

Ławnicy Mirosława Zarzycka, Anna Pawłowska

Protokolant Dominika Gorząd

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy

z powództwa **M. S.**

przeciwko **(...) Sp. z o.o. w B.**

o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy i zadośćuczynienie

I. oddała powództwo;

II. nie obciąża powódki kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Powódka M. S. pozwem z dnia 07 listopada 2013 r. (data stempla pocztowego) skierowanym przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wniosła o uznanie ugody zawartej przed sądem za nieważną, przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy, zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w wysokości 20 000 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu złożonego w poprzedniej sprawie do dnia zapłaty, zadośćuczynienia w wysokości 5000 zł oraz zasądzenia po 1 600 zł miesięcznie za okres od dnia wniesienia pozwu do momentu przywrócenia powódki do pracy tytułem ciągłości zapłaty wynagrodzenia za pracę. (pozew k.2 i jego uzupełnienie k.21)

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że na mocy ugody sądowej zawartej w dniu 19 marca 2012 r. w sprawie X P 78/12 pozwana zobowiązała się zapłacić powódce kwotę 915,00 zł „ tytułem dwutygodniowego wypowiedzenia”. Powódka podniosła, że w chwili zawierania ugody była w mylnym wyobrażeniu o istniejącym stanie rzeczy, z tej przyczyny działała pod wpływem błędu , albowiem w piśmie pozwanej z dnia 16 marca 2012 r. wskazano, że: „w okolicznościach niniejszej sprawy wypowiedzenie umowy o pracę nastąpiło w czasie kiedy powódka nie była jeszcze w ciąży, oświadczenie woli pracodawcy nie było zatem dotknięte żadną wadą, zatem odszkodowanie nie przysługuje.” Powódka po zawarciu ugody dowiedziała się, że oświadczenie to jest sprzeczne z obowiązującymi przepisami tj. art. 177 Kodeksu pracy (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2001 r., sygn. akt I PKN 330/00, OSNP 2003/1/11, M/ Prawn. 3003/3/127). Zawierając ugody, powódka była przekonana, że na podstawie przedstawionych przez stronę pozwaną argumentów, powódce nie przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy, a wypowiedzenie umowy o pracę jest zgodne z prawem. Tymczasem w orzecznictwie i doktrynie utarł się już pogląd, że ochrona pracownika przewidziana w art. 177 k.p. dotyczy także tych pracowników, które zaszły w ciążę po wypowiedzeniu umowy o pracę a przed ustaniem stosunku pracy. Sąd również nie pouczył powódki o tym, że w związku z dyspozycją art. 50 § 5 kp, przysługiwało jej roszczenie o przywrócenie do pracy, a zważywszy, że powódka występowała bez zawodowego

pełnomocnika, na podstawie art. 5 k.p.c. zachodziła uzasadniona potrzeba, aby udzielić powódce stosownego pouczenia, co do przysługujących jej roszczeń. Powyższe znajduje także wyraz w przepisach k.p.c. regulujących postępowanie w sprawach z zakresu prawa pracy, tj. art. 477, który w zdaniu drugim stanowi, że przewodniczący poucza pracownika o roszczeniach wynikających z przytoczonych przez niego faktów. Powyższe nie zostało uczynione, co doprowadziło z kolei do niekorzystnego w skutkach dla niej zawarcia ugody. W przeciwnym wypadku dojsć mogło nawet do zastosowania art. 477¹ k.p.c. tj. do uwzględnienia przez sąd z urzędu, zamiast roszczenia o odszkodowanie - jako nieuzasadnionego, roszczenia o przywrócenie do pracy, co wiązałoby się z zabezpieczeniem bytu materialnego jej osoby i jej dziecka do dnia porodu oraz w okresie urlopu macierzyńskiego.

Jednakże wskutek wprowadzenia przez pełnomocnika pozwanego powódki w błąd oraz uchybień procesowych, powódka zgodziła się na zawarcie ugody. Gdyby powódka wiedziała, że to, co napisał pełnomocnik pozwanego w piśmie procesowym z dnia 16 marca 2012 r. jest sprzeczne z obowiązującymi przepisami, nigdy nie podjęłaby takiej decyzji. Dopiero w październiku 2013 r. powódka powzięła wiadomość, zasięgając porady prawnej, że wypowiedzenie jej umowy o pracę było dotknięte wadą i w związku z tym przysługiwało jej roszczenie o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, bądź przywrócenie do pracy lub odszkodowanie. Powódka wskazała, że treść ugody zaważyła o tym, że została ona pozbawiona również prawa do zasiłku macierzyńskiego. Gdyby została ona przywrócona do pracy albo zasądzone zostało na jej rzecz odszkodowanie w związku z bezprawnym wypowiedzeniem umowy o pracę, uzyskałaby ona prawo do zasiłku macierzyńskiego. Stąd w celu uchylenia się od skutków prawnych zawartej ugody w dniu 08 października 2013 r. powódka złożyła pracodawcy stosowne oświadczenie. Powódka nadmienia również, że w myśl art. 184 k.p.c. i 469 k.p.c. sąd winien uznać ugodę za niedopuszczalną, jeżeli jej treść jest niezgodna z zasadami współżycia społecznego lub jeżeli narusza słuszny interes pracownika. W przekonaniu powódki takie względy zachodziły, albowiem treść ugody pozbawiła powódkę znacząco uprawnień, które jej przysługiwały. Stosunek pracy powódki mógłby, bowiem zostać restytuowany, a co za tym idzie, miałyby również roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy a dodatkowo miałyby prawo do zasiłku macierzyńskiego, który jest świadczeniem absolutnie niezbędnym w zapewnieniu środków utrzymania w miejsce utraconych zarobków z powodu powstrzymywania się od pracy w związku z przyjściem na świat dziecka i koniecznością jego pielęgnacji przez pierwsze miesiące życia. Niewątpliwie słusznym interesem pracownika jest ochrona jego wynagrodzenia, nawet wówczas, kiedy sam chciałby się go zrzec w formie zawarcia ugody, także w sytuacji zgłoszonego roszczenia o zapłatę wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy, w przypadku jego przywrócenia do pracy, co powinno mieć zastosowanie w przedmiotowej sprawie. W takim stanie rzeczy taka ugoda jest nie do zaakceptowania, bowiem z treści art. 84 k.p. wynika, że pracownik nie może się zrzec prawa nawet do częściowego wynagrodzenia (wyrok SA w Warszawie z dnia 28 marca 1996 r. , III APr 11/96, orzecznictwo SA w Warszawie 1997, nr 1, póź. 4). Powódka podniosła, że w dniu 18 października 2013 r. uzyskała zaświadczenie lekarskie z którego wynika, że zaszła w ciążę ok. 03 stycznia 2012r. W związku z powyższym, w chwili zawierania ugody była także w błędnym przekonaniu, że w chwili wypowiedzenia umowy nie była w ciąży, co także przemawia za uchyleniem się od skutków prawnych ugody sądowej. Roszczenie o zapłatę wynagrodzenia nie obejmuje okresu od 22 stycznia 2012 r. do 22 września 2012 r. bowiem w tym terminie powódka wprawdzie pozostawała bez pracy, ale otrzymywała zasiłek chorobowy za okres po ustaniu ubezpieczenia.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu. Jednocześnie pozwana podniosła zarzut powagi rzeczy ugodzonej z uwagi na prawomocne postanowienie o umorzeniu postępowania z dnia 19 marca 2012 r. wydane w następstwie zawarcia przez strony ugody przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 marca 2012 r., sygn. akt X P 78/12 oraz prawomocne zakończenie postępowania toczącego się przed tutejszym sądem w sprawie XP 1060/12.

W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, że zgodnie z treścią ugody zawartej w dniu 19 marca 2012 r. w sprawie o sygn. akt X P 78/12 strona pozwana zobowiązała się do zapłaty na rzecz powódki kwoty 915,00 zł brutto tytułem odszkodowania. Powódka zaś oświadczyła, że ugoda w całości wyczerpała jej roszczenia wynikające z tytułu rozwiązania umowy o pracę. Jednocześnie strona pozwana wskazała, że wnosząc pozew w sprawie o sygn. akt X P

78/12 powódka nie miała wiedzy, że jest w ciąży a w żądaniu pozwu domagała się przywrócenia do pracy z uwagi na niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy. Dopiero na rozprawie w dniu 5 marca 2012 r. przedłożyła zaświadczenie lekarskie potwierdzające jej ciążę i na skutek tego zmodyfikowała żądanie wnosząc o zasądzenie odszkodowania. W ocenie strony pozwanej wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie powódka zmierza do wzruszenia prawomocnej ugody z dnia 19 marca 2012 r. Strona pozwana podała ponadto, iż powódka w kolejnym pozwie wniosła o zasądzenie kwoty 15.000,00 zł tytułem odszkodowania za narażenie powódki na straty finansowe z tytułu utraty prawa do zasiłku macierzyńskiego i powrotu do pracy, które zostało prawomocnie zakończone przed tutejszym sądem w sprawie X (...). Pozwana wskazała, że powódka w piśmie doręczonym pozwanej w dniu 11 października 2013 r. złożyła oświadczenie o uchyleniu się skutków prawnych ugody zawartej w dniu 19 marca 2013 r. z powodu błędu. Ponadto pismem z dnia 31 października 2013 r. powódka wysłała ponowne oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli wraz z zaświadczeniem lekarskim zawierającym stwierdzenie, że powódka zaszła w ciążę około 03 stycznia 2012 r. Pozwana wskazała, że w sprawie, w której strony zawarły ugodę sporne było to, czy umowa o pracę została rozwiązana wadliwie. Strony zawierając ugodę odstąpiły od przeprowadzenia postępowania dowodowego. Pozwana podniosła, że strona, której ustawa gwarantuje pewien poziom ochrony może zrezygnować z wyegzekwowania wszystkich uprawnień w zamian za natychmiastową realizację roszczeń, co miało miejsce w sprawie, w której strony zawarły ugodę. Pozwana podkreśliła, że okoliczności zawarcia ugody zostały zbadane przez Sąd przed którym została zawarta. Pozwana dodatkowo wskazała, że nie polegają na prawdzie twierdzenia powódki, iż przysługuje jej roszczenie o przywrócenie do pracy od dnia uzyskania zaświadczenia lekarskiego. Pozwana zwróciła uwagę, że twierdzenie powódki, iż w okresie wypowiedzenia była w ciąży zostało podniesione w zażaleniu na postanowienie o umorzeniu postępowania wniesionym w dniu 07 maja 2012 r. co potwierdza, że już wtedy powódka miała przeświadczenie o istnieniu błędu. W konsekwencji powódka złożyła swoje oświadczenie po upływie rocznego terminu zawitego, tym samym oświadczenie powódki jest bezskuteczne. W zakresie żądania przywrócenia do pracy i zapłaty wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy pozwana wskazała, że zostało zgłoszone po przekroczeniu terminu, a ponadto powódka zrezygnowała z przedmiotowego roszczenia modyfikując swoje żądanie na posiedzeniu w dniu 05 marca 2012 r. Roszczenie żądania zadośćuczynienia podlega oddaleniu z uwagi na brak legitymacji procesowej powódki. Ponadto powódka kolejnym pozwem zmierza do tego samego, o co wniosła w poprzednich pozwach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. S. była zatrudniona u strony pozwanej (...) Sp. z o.o z siedzibą w B. w pełnym wymiarze czasu pracy w oparciu o umowę o pracę na okres próbny od dnia 14.04.2011 r. do dnia 13.07.2011 r. następnie na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 14.07.2011 r. do dnia 13.07.2013 r. na stanowisku monter.

Oświadczeniem z dnia 5 stycznia 2012 r. strona pozwana wypowiedziała powódce umowę o pracę z zachowaniem 2 – tygodniowego okresu wypowiedzenia, który upłynął 21 stycznia 2012 r.

Powódka pozwem z dnia 09 stycznia 2012 r. odwołała się od wspomnianego wypowiedzenia do tut. Sądu wnosząc o przywrócenie jej do pracy u strony pozwanej z uwagi na to, że rozwiązując z powódką umowę o pracę strona pozwana naruszyła obowiązujące przepisy prawa. Na rozprawie w dniu 05 marca 2013 r. powódka zmodyfikowała roszczenie żądając odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę.

W piśmie z dnia 29 lutego 2012 r. data prezenty powódka oświadczyła, że jest w ciąży od około 15 stycznia 2012 r.

Dowód: pismo powódki k. 62,

protokół rozprawy k. 69 - akta XP 78/12.

W dniu 19 marca 2012 r. strony w trakcie toczącego się przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia postępowania sądowego w sprawie o sygn. akt X P 78/12 zawarły ugodę zgodnie z którą strona pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. zobowiązała się zapłacić na rzecz powódki M. S. kwotę 915,00 zł brutto tytułem odszkodowania w terminie do dnia 2 kwietnia 2012 r. wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w

płatności. W punkcie II. ugody powódka oświadczyła, iż ugoda ta w całości wyczerpuje jej roszczenia wynikające z niniejszego sporu.

Po zbadaniu, czy ugoda jest zgodna z przepisami prawa, zasadami współżycia społecznego i ustawą Sąd ogłosił w dniu 19 marca 2012 r. postanowienie o umorzeniu postępowania w sprawie X P 78/12 i jednocześnie uzasadnił przyczyny umorzenia postępowania, pouczając powódkę o przysługujących środkach zaskarżenia.

Dowód: ugoda z dnia 19 marca 2012 r. k. 94 akta sprawy X P 78/12.

zeznania powódki k. 124 płyta CV

Pismem z dnia 04 maja 2012 r., wniesionym w dniu 10 maja 2012 r. powódka złożyła zażalenie na w/w postanowienie wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego złożenia. W uzasadnieniu powódka wskazała, że ugoda rażąco narusza interes powódki, gdyż jest w ciąży i podlega ustawowej ochronie, a w okresie pracy była już w ciąży od około 5 stycznia 2012 r. W związku z brakami formalnymi zażalenie powódka wezwana została do jego uzupełnienia poprzez wskazanie, kiedy (w jakiej dacie) ustała przyczyna uchybienia terminu do złożenia zażalenia pod rygorem zwrotu pisma. W związku z tym, iż powódka nie wykonała zobowiązania Sądu, postanowieniem z dnia 28 maja 2012 r. jej wniosek o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia został zwrócony, a zażalenie w punkcie drugim odrzucone. Powódka od zapadłego wyżej postanowienia złożyła zażalenie, które postanowieniem z dnia 26 lipca 2012 r. zostało przez Sąd Okręgowy oddalone.

Pozwem z dnia 15 października 2012 r. powódka wniosła powództwo przeciwko pozwanej żądając 15.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 05 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za narażenie powódki na straty finansowe spowodowane utratą prawa do zasiłku macierzyńskiego i powrotu do pracy (sygn. akt XP(upr) (...)). W uzasadnieniu powódka wskazała, że strona pozwana jako pracodawca wypowiedziała zawartą między stronami umowę o pracę na czas określony, pomimo tego, że powódka w okresie obowiązywania umowy o pracę zaszła w ciążę. Powyższe wypowiedzenie naraziło powódkę na straty z zakresu prawa pracy i trudną sytuację finansową. Wyrokiem z dnia 04 września 2013r. powództwo zostało oddalone.

Bezsporne

W dniu 11 października 2013 r. powódka złożyła pozwanej oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych ugody sądowej zawartej w dniu 19 marca 2012 r. z powodu błędu.

Dowód oświadczenie powódki k.89-90.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

Sąd dokonując ustaleń faktycznych oparł się na dowodach z dokumentów w postaci umowy o pracę, świadectwie pracy, oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem, oświadczenia powódki o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli, których autentyczność nie została zakwestionowana przez żadną ze stron. Ponadto Sąd oparł się na materiale zgromadzonym w aktach zakończonej prawomocnie sprawy XP 78/12.

Sąd dokonując analizy materiału dowodowego nie dał waloru wiarygodności kserokopii zaświadczenia lekarskiego z dnia 18 października 2013 r. w którym w akapicie cel wydania widnieje wpis: „celem przedłożenia u pracodawcy, pacjentka zaszła w ciążę około 03 stycznia 2012 r.” z uwagi na fakt, że nie stanowi oryginału przedmiotowego zaświadczenia, ani nie zostało przez podmiot do tego uprawniony potwierdzone za zgodność z oryginałem. Podkreślić należy, że to na powódce jako osobie, która występuje z przedmiotowym żądaniem ciąży obowiązek podjęcia inicjatywy dowodowej, a przedstawienie powyższego zaświadczenia nie jest wystarczające na udowodnienia okoliczności daty początkowej ciąży powódki.

Należy zauważyć, że powódka w prawomocnie zakończonej sprawie o sygnaturze akt XP 78/12 występowała z żądaniem przywrócenia do pracy, które zmieniła na odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę. Powódka składając oświadczenie o zmianie roszczenia nie może następnie ponownie wracać do pierwotnego żądania. Co więcej w następstwie zawartej między stronami ugody sądowej wyraziła zgodę na otrzymanie od pozwanej kwoty 915,00 zł tytułem odszkodowania z jednoczesnym zrzeczeniem się roszczeń objętych pozwem. Podkreślić należy, że powódka w przedmiotowym pozwie dążyła do uchylecia się od skutków prawnych ugody zawartej w zakończonej prawomocnie sprawie o sygn. XP 78/12, a w następstwie jej uchylecia żądała przywrócenia do pracy, wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w wysokości 20 000 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zadośćuczynienia w wysokości 5000 zł, 1 600 zł miesięcznie za okres od dnia wniesienia pozwu do momentu przywrócenia powódki do pracy tytułem ciągłości zapłaty wynagrodzenia.

Istotą sprawy było zbadanie skuteczności oświadczenia o uchyleciu się od skutków prawnych ugody złożonego pozwanej przez powódkę.

Należy wskazać, że problematyka możliwości uchylecia się od skutków prawnych ugody zawartej pod wpływem błędu jest w sposób całościowy i wyczerpujący uregulowana w art. 918 k.c., który wyłącza w tym zakresie stosowanie art. 84 k.c. Okolicznością, która uzasadnia uchylecie się od skutków ugody jest pozostawanie w błędzie. Taka sytuacja zachodzi, gdy błąd dotyczył stanu faktycznego. Mianowicie, gdy strony ugody obejmowały swoją świadomością pewność rzeczywistego stanu rzeczy. Dopiero wykazanie, że obiektywnie stan ten był inny i że w tym innym stanie do ugody by nie doszło, mogłoby uczynić skutecznym uchylecie się (wyrok SN z 9 listopada 2004 r., IV CK 172/04, LEX nr 277125). Zauważyć należy, że gdyby wymaganie, o którym w przepisie mowa, objąć tylko jedną stronę ugody, to bardzo wzrosłoby ryzyko niepewności co do trwałości stosunku prawnego. Zawsze bowiem strona niezadowolona z zawartej ugody mogłaby powoływać się na zarzuty inne niż partner ugody postrzegania okoliczności towarzyszących ugodzie. Nie dopuszcza się wobec tego uchylecia skutków prawnych ugody, kiedy błąd dotyczy stanu rzeczy, który według treści ugody obie strony lub choćby jedna z nich uważała za sporny albo niepewny (wyrok SA w Warszawie z 2 lipca 1997 r., I ACa 422/97, Apel. W-wa 1998, nr 1, poz. 4). Elementami, od których uzależniona jest skuteczność uchylecia się od skutków ugody, jest niewątpliwość istnienia okoliczności, które są traktowane jako podstawa wzruszenia ugody i związek między mylnym wyobrażeniem o rzeczywistości a samym faktem zawarcia ugody. Ugoda nie może być zatem wzruszona przez powołanie się na błąd dotyczący okoliczności wątpliwych i spornych. Przyczyn takiego stanu rzeczy poszukuje się w naturze i celu ugody, słusznie uznając, że gdyby ustawodawca dopuścił wzruszenie ugody z powodu błędu dotyczącego kwestii wątpliwych, ugoda zawsze byłaby czynnością tymczasową. W szczególności sposób potraktowano sytuację, gdy w chwili zawarcia ugody stronom nie były znane dowody co do roszczeń będących przedmiotem ugody. Ujawnienie się takich dowodów w późniejszym okresie jest przesłanką uchylecia się od skutków ugody jedynie wtedy, gdy ugoda została zawarta w złej wierze.

W przedmiotowej sprawie nie przeprowadzono postępowania dowodowego albowiem było ono zbędne, z uwagi na wolę zawarcia ugody przez strony. Podkreślić należy że powódka w chwili jej zawierania wiedziała, że jest w ciąży, gdyż złożyła takie oświadczenie w piśmie z dnia 22 lutego 2012 r. wskazując, że jest w ciąży od około 15 stycznia 2012 r. Strona pozwana w oparciu o powyższe oświadczenie słusznie przyjęła, że skoro w dacie rozwiązania umowy za wypowiedzeniem powódka nie była jeszcze w ciąży, nie podlegała ochronie. Zatem w ocenie Sądu nie sposób przypisać pozwanej, w chwili zawierania ugody, złej wiary. Pozwana opierała się na oświadczeniach powódki, nie ukrywając przy tym żadnych dowodów, czy faktów. Co więcej wykazała się dobrą wolą proponując powódce wypłatę odszkodowania. Zauważyć należy, że powódka chcąc podważyć ugodę winna wykazać złą wiarę pozwanej istniejącą w chwili zawarcia ugody.

Dodatkowo zauważyć należy, że oświadczenie o uchyleciu winno zostać dokonane w formie przewidzianej w art. 88 k.c. (wyrok SA w Poznaniu z 10 grudnia 2008 r., I ACa 876/08, LEX nr 518066, Wyrok SA w Katowicach z 28 czerwca 2013 r., V ACa 89/13 LEX nr 1342271). Ponadto uchylecie się od skutków ugody powinno nastąpić w ciągu roku od wykrycia błędu, czyli od uzyskania stanu wiedzy, iż prawdziwy stan rzeczy jest inny od uznanego, zgodnie przez strony w ugodzie, za niewątpliwym. Uchylecie się od skutków oświadczenia woli złożonego w ugodzie może dotyczyć jedynie

całości ugody, a nie wybranych niekorzystnych jej fragmentów (wyrok SA w Białymstoku z 7 września 2005 r., III APa 30/05, OSAB 2005, z. 4, poz. 72). Biorąc pod uwagę fakt, że już w zażaleniu z dnia 07 maja 2013 r. powódka podnosiła pozostawanie w błędzie, należy uznać, że stanowi ona datę początkową od której należy liczyć roczny termin. Zatem zważywszy na datę wniesienia przedmiotowego powództwa 07 listopada 2013 r. oświadczenie jako spóźnione należy uznać za bezskuteczne.

Jednocześnie powódka w żaden sposób nie udowodniła przesłanki złej wiary pozwanej uprawniającej do uchylecia się od skutków prawnych ugody oraz złożenia oświadczenia po terminie, żądania przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy, zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w wysokości 20 000 zł oraz zapłaty wynagrodzenia w wysokości po 1600 zł za każdy miesiąc od chwili wniesienia pozwu do dnia przywrócenia do pracy. Żądania te jako nieuzasadnione podlegały oddaleniu.

Odnosząc się do żądania zadośćuczynienia w wysokości 5000 zł należy wskazać, że powódka żądanie opiera wyłącznie na twierdzeniach, nie popartych żadnym materiałem dowodowym zatem jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

Na marginesie zauważyć należy, że oświadczenie o uchyleniu winno zostać dokonane w formie przewidzianej w art. 88 k.c. (wyrok SA w Poznaniu z 10 grudnia 2008 r., I ACa 876/08, LEX nr 518066, Wyrok SA w Katowicach z 28 czerwca 2013 r., V ACa 89/13 LEX nr 1342271).

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie II wyroku na podstawie art. 102 k.p.c. zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może nie obciążać w ogóle strony przegrywającej kosztami postępowania. Powyższe znalazło uzasadnienie w trudnej sytuacji materialnej powódki